

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: **F. O.**, nar. X., bytem J. 638/11, Ž. 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí ČR** se sídlem Vršovická 1442/65, 110 00 Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.3.2010 č.j.: 398/560/10 11995/ENV/10

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva životního prostředí ze dne 16.3.2010 398/560/10 11995/ENV/10 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení ve výši 6 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný rozhodl o žalobcově odvolání proti rozhodnutí Agentury ochrany přírody a krajiny ČR, správa chráněné krajinné oblasti Žďárské vrchy, Č.j.: SR 0012/ZV/2009 ze dne 13.1.2010, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 87 odst. 3 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny ve znění pozdějších předpisů, jehož se dopustil tím, že v letních a podzimních měsících roku 2009 umístil novou stavbu na pozemek p.č..241/1 v k.ú. Lhotka u Žďáru nad Sázavou v I. zóně chráněné krajinné oblasti Žďárské vrchy, což je činnost zakázaná dle § 26 odst. 2 písm. a) citovaného zákona. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 55 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný toto rozhodnutí změnil tak, že ve výroku uvedl: „Po provedeném přestupkovém řízení byl obviněný uznán vinným z přestupku podle ustanovení § 87 odst. 3 písm. n) zákona č 114/1999 Sb. jehož se dopustil tím, že I. zóně chráněné krajinné oblasti Žďárské vrchy vykonával činnost zakázanou podle § 26 odst. 2 písm. a) citovaného zákona, když v průběhu měsíců srpna až prosince 2009 umístil

na pozemku p.č..241/1 v k.ú. Lhotka u Žďáru nad Sázavou objekt, který byl podle stanoviska stavebního úřadu MÚ ve Žďáře nad Sázavou Č.j.: SÚ/1640/09/Ku-6-Dopi ze dne 5.10.2009 označen za stavbu. Přestupek byl ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., O přestupcích, spáchán z vědomé nedbalosti neboť obviněný věděl, že svým jednáním může porušit zájem chráněný zákonem č. 114/1992 Sb., ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší. Za spáchaný přestupek se mu ukládá podle § 87 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb. s přihlédnutím k § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, pokuta ve výši 10 000 Kč. Ve zbytku bylo rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že žalovaný napadeným rozhodnutím porušil jednak ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ustanovení zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích a zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny.

Stěžejní námitkou, kterou žalobce vznesl v žalobě je, že se nejedná o stavbu ani zakázanou činnost neboť na přechodnou dobu na svůj pozemek za účelem zemědělského hospodaření na uvedeném pozemku přivezl po vlastní ose maringotku, která je movitou věcí. Přivezl ji speciálním traktorovým přívěsem provedení maringotka označení PVT-0T2-PSP-JM, technického průkazu AB404171 výrobní č. vozidla 1-60-1964, rok výroby 1964 s uzavřenou skříňovou dřevěnou nástavbou bez registrační značky. Pokud na uvedené movité věci udělal úpravy, tyto nemohou být posuzovány jako stavební úpravy, které by podléhaly zákonné úpravě stavebního zákona č. 183/2006 Sb., nýbrž se jedná o úpravu maringotky jako movité věci.

Žalobce uvedl, že žalovaný porušil ustanovení § 3 Správního řádu, neboť nezjistil skutkový stav věci o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Žalobce uvedl, že dle § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Správní orgán je povinen při řešení předběžné otázky kterou není oprávněn si vyřešit sám – v daném případě, zda maringotka je stavbou či nikoliv – postupovat podle § 57 správního řádu a řízení přerušit dle § 64 Správního řádu do jejího pravomocného vyřešení. Dle názoru žalobce bylo postupem žalovaného i správního orgánu prvního stupně porušeno více ustanovení správního řádu, neboť dle jeho názoru rozhodnutí není ve výrokové části určité, přezkoumatelné a náležitě odůvodněné. Takto byl porušen § 67 a § 68 správního řádu.

Žalobce žalovanému vytkl, že přestože mu bylo známo, že současně s přestupkovým řízením probíhá u MÚ ve Žďáru nad Sázavou u stavebního odboru pod sp. zn. SU/2434/09/Ku správní řízení o odstranění stavby, ke kterému sám žalovaný dal podnět, nevyčkal pravomocného skončení tohoto správního řízení, ve kterém se řešily v podstatě stejné skutečnosti, zda se jedná o stavbu. Dle žalobce si žalovaný měl před vydáním rozhodnutí a rovněž tak správní orgán prvního stupně vyžádat od stavebního úřadu aktuální zprávu o průběhu řízení o odstranění stavby. Toto však nebylo učiněno. Důkazem o nesprávném prvotním závěru stavebního úřadu v otázce, zda maringotka je či není stavbou je jeho rozhodnutí Č.j.: SU/2434/09/Ku-12-Dopi ze dne 2.4.2010, kterým bylo řízení o odstranění stavby podle § 66 odst. 2 správního řádu zastaveno, neboť na základě znaleckého posudku Ing. P. F. č. 332-54/2010 ze dne 22.3.2010 bylo prokázáno, že maringotka je přívěsem speciálním traktorovým v provedení maringotka bez registrační značky. Žalobce na základě toho uvedl, že předběžná otázka byla vyřešena v tom smyslu, že se nejedná o stavbu a proto je napadené rozhodnutí o spáchání přestupku v rozporu se zákonem, neboť žalobce nevykonával zakázanou činnost – umístění nové stavby na území I. zóny chráněné krajinné

oblasti, nýbrž zde na přechodnou dobu přivezl po vlastní ose maringotku za účelem provádění zemědělské hospodářské činnosti na uvedeném pozemku a to v souladu se zákonem o ochraně přírody. Zákon povoluje vjíždět a setrvávat s motorovými vozidly a obytnými přívěsy i s vozidly potřebnými pro lesní a zemědělské hospodaření obranu státu a ochranu státních hranic, požární ochranu, zdravotní a veterinární službu podle § 26 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody. Žalobce poukázal na to, že pokud nejdéle do 11.9.2009 odmontoval kola maringotky, tato však zůstala na původně mobilním ocelovém podvozku, který byl podložen z důvodu lepšího přístupu do maringotky, tak tato situace nemůže vést k právnímu posouzení v tom směru, že se již nejedná o maringotku, nýbrž o stavbu nebo novostavbu, která by podléhala zákonné úpravě stavebního zákona. Tato movitá věc byla od samého počátku určena zejména k uskladnění sekaček, křovinořezů a jiného nářadí a materiálu sloužícího žalobci k obhospodařování čtyřhektarového trvalého travního porostu a nebyla určena k účelu rekreačnímu jako trvalý objekt. Žalobce ještě uvedl, že na stejném pozemku je od roku 2000 umístěna stará typizovaná maringotka, která nikdy nebyla předmětem zásahu správních orgánů ve směru řízení o odstranění stavby či přestupkového řízení, která je na rozdíl od nyní projednávané maringotky vybavena postelemi, kamínky a pracovním ponkem. Žalobce z uvedeného dovozuje nejednotný postup správního orgánu v téže obdobné věci.

Žalobce vytkl rozhodnutí neurčitost a nepřezkoumatelnost jednotlivých výroků, když zejména ve výrokové části žalovaný uvedl, že mění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a uvedl jinou spisovou značku než pod jakou byla věc v prvním stupni projednávána.

Dále žalobce uvedl, že výroková část napadeného rozhodnutí je neurčitá a nepřezkoumatelná i s ohledem na popis jednání žalobce ve kterém je spatřováno spáchání přestupku, když ve výrokové části se uvádí, že v průběhu měsíců srpna až prosince 2009 umístil na pozemek p.č..241/1 v k.ú. Lhotka u Žďáru objekt, který byl podle stanoviska stavebního úřadu MÚ ve Žďáru nad Sázavou ze dne 5.10.2009 označen za stavbu. Takovýto popis skutku není dle žalobce popsán tak aby ho nebylo možno zaměnit s jiným skutkem neboť zde zcela postrádá konkretizaci objektu o který se jedná, tedy není z něj patrné zda se jedná o maringotku či o jinou stavbu či věc, aby tak mohla být najisto postavena že byla naplněna litera zákona o ochraně přírody. Žalobce uvádí, že neurčitým činí výrokovou část i určení pozemku na kterém k umístění objektu mělo dojít, neboť takovýto pozemek dle výpisu z katastru nemovitostí vůbec neexistuje neboť katastrální území Lhotka u Žďáru není v zápisech příslušného katastrálního úřadu.

Žalobce dále uvedl, že se žalovaný nevypořádal se všemi námitkami uvedenými žalobcem a u těchto neprovedl dokazování. Z těchto důvodů trpí rozhodnutí nedostatkem důvodů, když zejména pouhé označení námítky dosud nepravomocného řízení o odstranění stavby jako irelevantní je toho důkazem. Žalobce také uvedl, že správní orgán skutkový stav který vzal za základ napadeného rozhodnutí je v rozporu se spisy a nemá v nich oporu a vyžaduje rozsáhlé a základní doplnění zejména spisem MÚ Žďár nad Sázavou, stavebním odborem sp. zn. SU/2434/09/Ku-12-Dopi. Žalobce z uvedených důvodů žádá aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pro případ, že by soud neshledal žalobcovy námitky důvodnými navrhl, aby soud rozhodl o upuštění od uloženého trestu.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě a setrval na stanovisku, které zaujal v napadeném rozhodnutí.

Odkázal na odůvodnění tohoto rozhodnutí. Poukázal na to, že zákonná úprava umožňuje vlastníku pozemku přijet s vozidlem k vlastnímu pozemku pro účel návozu sekačky, křovinořezu, či jiného nářadí a materiálu a nezbytnou dobu zde setrvat. Toto je také běžná praxe ze strany vlastníků pozemků v CHKO. V případě žalobce se jedná o obhospodařování trvalého travního porostu v zásadě občasné posečení louky, jež s ohledem k příslušným agrotechnickým lhůtám pro takové obhospodařování, proto nemůže být relevantním celoroční nepřetržité setrvávání speciálního traktorového přívěsu v provedení maringotka na místě. Dle žalovaného jde v případě žalobce o zřetelné obcházení právní úpravy neboť k umístění rekreační stavby by v I. zóně CHKO nikdy příslušná povolení nezískal. K námitce, že se jedná o nejednotný postup, když CHKO nevedla sankční řízení, respektive řízení o odstranění stavby ohledně předchozího umístění typizované maringotky (jednalo se o typ běžně používaný v lesním hospodářství pro sezónní práce zejména při pěstební a těžební činnosti, tj. o jednoosou maringotku s komínkem a bednou na nářadí), uvedl žalovaný, že eventuální nečinnost SCHKO ohledně výkonu konkrétních správních činností nemůže být důvodem pro nevedení jiných. Žalovaný poukázal také na podklady z nichž bylo vycházeno správním orgánem a to stanovisko stavebního úřadu MÚ ve Žďáře nad Sázavou ze dne 5.10.2009, kdy byl objekt označen za stavbu.

Žalovaný uvedl, že znalecký posudek, který žalobce předložil stavebnímu úřadu byl znaleckým posudkem znalce se specializací na obor strojírenství, nikoliv stavebnictví a na jeho podkladě mělo být stavebním úřadem zastaveno řízení o odstranění stavby. Toto však nemohlo mít vliv na pravomocné sankční rozhodnutí. Nejedná se o důvod pro obnovu řízení. Žalobce poukázal na to, že postupy správních orgánů v rámci přestupkového řízení jsou výrazně determinovány také striktní jednorozhodnou prekluzivní lhůtou pro projednání přestupku, která se v praxi poněkud rozchází s mnohdy i o dobu několika měsíců či dokonce roků vedenými řízeními o odstranění staveb.

K námitkám, které se týkají písemných nesprávností žalovaný uvedl, že přistoupil k jejich opravě ve smyslu § 70 správního řádu.

Žalovaný také uvedl, že snížil pokutu z původně uložené částky 55 000 Kč na 10 000 Kč a zohlednil při tom mimo jiné dosavadní v zásadě vstřícný postoj žalobce k ochraně zájmů přírody a krajiny (realizace prací v rámci programu péče o krajinu, za niž mu byly nicméně poskytovány dotace) domnívá se, že výše sankce bude dostačujícím motivem k odstranění závadného stavu.

Žalovaný dále uvedl, že si je žalobce svého protiprávního jednání vědom, o čemž svědčí i jeho závěrečný návrh v němž mimo jiné žádá o opuštění od uloženého trestu. Žalovaný s tímto návrhem nesouhlasí a trvá na uložení sankci. Žalovaný navrhl aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále SŘS), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Na žádost žalobce rozhodoval soud při jednání. Žalobce se k tomuto jednání nedostavil ač byl řádně předvolán. Omluvil svou neúčast hospitalizací na ortopedické klinice nemocnice Na Bulovce. Soud jednání v této věci neodročil, neboť neshledal důvod pro odročení jednání. Podle § 49 odst. 3 SŘS neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání

projednání a skončení věci. Soud v této věci neprováděl dokazování jinými podklady než obsahem správního spisu a žalobcem při podání žaloby předloženými přílohami. Za této situace nepovažoval soud žalobcovu osobní účast při jednání za nezbytnou.

Městský soud v Praze vycházel při posouzení této věci z obsahu správního spisu z něhož zjistil, že správa Chráněné krajinné oblasti Žďárské vrchy zahájila se žalobcem přestupkové řízení na základě zjištění, že 2. srpna 2009 je na pozemku p.č..241/1 v k.ú. Lhotka u Žďáru nad Sázavou je umístěna nepovolená stavba obdélníkového půdorysu zastřešená střechou mírného sklonu v době zjištění bez oken, dveří, opláštění. Správní orgán vycházel z toho, že se jedná o stavbu, neboť na dotaz odpověděl MÚ ve Žďáru nad Sázavou, odbor stavební přípisem ze dne 5.10.2009 pod Č.j.: SU/164/09/Ku-6-Domi, že i v případě maringotky se jedná o stavbu, která podléhá režimu stavebního zákona. Žalobce reagoval na zahájení řízení přípisem, že se jedná o v tomto případě o jednoosou dřevěnou maringotku nahrazující původní plechovou a poskytující minimální zázemí pro údržbu 4 hektarů pozemků, potoků a tůň. Poukázal na to, že maringotka byla dovezena na uvedený pozemek v souladu s ustanovením § 26 odst. 1, písm. c), zákona o ochraně přírody.

Správní orgán prvního stupně provedl ve věci ještě šetření na místě z něhož zjistil, že byla na místě odmontována kola, která při převozu na místo byla pod podvozkem maringotky. Kola byla zpětně namontována vedle podvozku, což umožňuje univerzální náprava se stavitelným rozchodem. Maringotka byla stavebně upravena, dokončena střecha, zateplení, osazená okna a dveře, bylo provedeno opláštění.

Správní orgán prvního stupně pak rozhodl dne 13.1.2010 pod Č.j.: SR0012/ZV/2009 a žalobce uznal vinným z přestupku podle § 87 odst. 3 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny, kterého se měl dopustit tím, že v letních a podzimních měsících roku 2009 umístil novou stavbu na předmětný pozemek. Žalobci byla uložena podle § 87 odst. 3 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny pokuta ve výši 55 000 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání o němž pak bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím, tak jak bylo již shora citováno. Žalovaný v odůvodnění tohoto rozhodnutí vycházel rovněž z toho, že se jedná v případě objektu o stavbu. Konstatoval, že zákon sice umožňuje vjezd a setrvání motorových vozidel a obytných přívěsů mimo místní komunikace na místa vyhrazená orgánem ochrany přírody za účelem zemědělského hospodaření, ale s podmínkou, že hospodaření bude prováděno tak, aby přispívalo k udržování a zlepšování přírodního stavu dotčeného území. Trvalé umísťování jakýchkoli objektů v předmětném území k takovému cíli nepřispívá. Pro zemědělské hospodaření na předmětné p.č..241/1 nacházející se v I. zóně CHKO, tedy v území s nejprísnejším režimem ochrany platí navíc i další zákazy uvedené v § 26 odst. 2, odst. 3 písm. a) zákona č. 114/1992 Sb.

Žalovaný se vyjádřil i k žalobcově námitce týkající se možnosti vjíždění vozidel a obytných přívěsů na pozemky v této oblasti a konstatoval, že ustanovení § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 114/1992 Sb. (vjíždění a setrvání motorových vozidel a obytných přívěsů potřebných pro lesní a zemědělské hospodaření na území CHKO) je vzhledem k tomu, že se jedná o stavbu irelevantní. Žalovaný ještě poukázal na to, že zmíněné ustanovení sice umožňuje aby vlastník pozemku vjel za tímto účelem na území CHKO a setrval zde s motorovým vozidlem nebo s obytným přívěsem, ale pouze za účelem zemědělského hospodaření, to znamená po dobu nezbytně nutnou pro realizaci této hospodářské činnosti. Žalovaný také uvedl, že navíc zemědělské hospodaření na předmětné parcele musí probíhat i

v souladu s plánem péče, což je povinná zajišťovat SCHKO (například doba a rozsah sečení vycházejí z potřeb stability porostů, metodiky managementu a místních možností a podmínek ochrany přírody). Rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci 18.března 2010.

Ze správního spisu soud dále zjistil, že žalobce požádal dne 16.4.2010 o obnovu řízení a zrušení rozhodnutí ve věci přestupku. Předložil jako důkaz dopis MÚ Žďár nad Sázavou, stavebního odboru ze dne 2.4.2010 o zastavení řízení o odstranění nepovolené stavby na předmětném pozemku. Stavební úřad vycházel přitom ze znaleckého posudku ze dne 22.3.2010 č. 332-54/2010 vypracovaného Ing. P. F., znalcem z oboru strojírenství, se specializací na autoopravárenství a technický stav motorových vozidel. Znalec v posudku na základě technické prohlídky označil objekt na pozemku, který byl předmětem řízení o přestupku, za maríngotku, přívěs speciální traktorový v provedení maríngotka PVT-0TV-PST-M, bez registrační značky. Žalobce se podaným návrhem obnovy řízení u žalovaného nedomohl, neboť žalovaný dospěl k závěru, že se v případě znaleckého posudku nejedná o důkaz, který existoval v době původního řízení a žalovaný jej nemohl v původním řízení uplatnit.

Městský soud v Praze při posouzení námitek vznesených žalobcem proti napadenému rozhodnutí dospěl k závěru, že lze žalobci přisvědčit v jeho tvrzení, že rozhodnutí nevychází z náležitě zjištěného stavu věci. Žalovaný i správní orgán prvního stupně vycházel z toho, že stavební úřad označil objekt umístěný žalobcem na předmětném pozemku jako stavbu. V době, kdy toto stanovisko stavební úřad zaujal, probíhalo před stavebním úřadem řízení o odstranění stavby. Jak žalobce dále doložil, toto řízení bylo zastaveno, neboť stavební úřad vyšel z žalobcem předloženého znaleckého posudku, podle kterého se nejedná o stavbu, ale o motorové vozidlo. Žalobce toto vše v řízení před stavebním úřadem doložil, jednak dokladem o technické kontrole ze dne 18.2.2010 z technickým průkazem motorového vozidla a znaleckým posudkem Ing. P. F. z 22.3.2010. Tyto podklady byly žalobcem předloženy až po právní moci napadeného rozhodnutí, avšak i přes tuto skutečnost, že žalobcem nebyly v rámci řízení o přestupku předloženy, dokládají skutečnosti, které zpochybňují žalovaným učiněný závěr, že se v případě objektu umístěného na předmětném pozemku jedná o stavbu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě i v průběhu správního řízení, pokud žalobce tvrdil, že se nejedná o stavbu, ale o pojezdný objekt, který byl na pozemek umístěn za účelem zemědělského hospodaření na přechodnou dobu, toto žalobcovo tvrzení nevyvrátil.

Podle § 26 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny je na celém území CHKO zakázáno vjíždět a setrvávat s motorovými vozidly a obytnými přívěsy mimo silnice a místní komunikace a místa vyhrazená se souhlasem orgánů ochrany přírody kromě vjezdu a setrvání vozidel orgánů státní správy, vozidel potřebných pro lesní a zemědělské hospodaření, obranu státu a ochranu státních hranic, požární ochranu, zdravotní a veterinární službu.

Žalovaný i správní orgán prvního stupně chybně vycházeli z toho, že se jedná o stavbu a neposoudili, zda uvedený objekt je možno považovat za zařízení potřebné pro lesní a zemědělské hospodaření. Pokud snad bylo žalovaným uváděno, že se tento objekt nacházel na předmětném pozemku i v době, kdy se nejednalo o agrotechnické lhůty pro obhospodařování trvalého travního porostu, neupřesnil, kdy tyto agrotechnické lhůty na uvedeném území jsou stanoveny. Doba po kterou byl objekt na pozemku umístěn byla ohraničena v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně „v letních a podzimních měsících roku 2009“. Blíže určil tuto dobu pak žalovaný v upraveném výroku v odvolacím rozhodnutí kdy stanovil, že se jednalo o dobu od měsíce srpna do prosince 2009. Oba správní orgány však neuvedly po

jakou dobu byl objekt na pozemku umístěn mimo dobu po kterou lze určité zařízení na pozemku umístit pro zajištění lesního a zemědělského hospodaření.

Soud pro tyto nedostatky dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí trpí nedostatkem důvodů. V rámci řízení o přestupku nebylo náležitě zhodnoceno, zda žalobcem umístěný objekt je možno považovat za vozidlo (přívěs) potřebné pro lesní a zemědělské hospodaření. Soud má za to, že žalobcová námitka vznesená v průběhu správního řízení, že se jedná o vozidlo, které využívá k obhospodařování svého pozemku k uskladnění sekaček, křovinořezů a jiného nářadí a materiálu, nebyla vyvrácena.

Žalobcová námitka týkající se nesprávnosti v písemném vyhotovení rozhodnutí žalovaného je dle názoru soudu nedůvodná. Žalovaný chyby v psaní opravil postupem podle § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Uvedené chyby v psaní nezpůsobují nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Soud se rovněž nedomnívá, že napadené rozhodnutí je nicotné, jak v žalobce v žalobě tvrdil. Podle § 77 správního řádu je rozhodnutí nicotné pokud je vydal správní orgán věcně nepřislušný, nebo pokud trpí vadami, které je činí zjevně vnitřně rozporným, nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, nebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.

Soud takové vady neshledal. Rozhodnutí bylo vydáno věcně příslušným správním orgánem a nelze je přes shora vytýkané vady řízení považovat za vnitřně rozporné nebo právně a fakticky neuskutečnitelné, nebo pochybovat o tom, že se jedná o rozhodnutí správního orgánu.

Soud dospěl k závěru, že je dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 78 odst. 1 SŘS. pro nezákonnost. Nebyl proto důvod postupovat podle § 78 odst. 2 SŘS, podle kterého může soud trest snížit nebo od něj upustit."

Soud zároveň rozhodl podle § 78 odst. 4 SŘS, že se věc žalovanému vrací k dalšímu řízení. Žalovaný je pak v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 SŘS).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1. SŘS, tak jak je ve výroku rozsudku uvedeno. Žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení, neboť měl ve věci úspěch. Žalobce byl v době podání žaloby zastoupen advokátem, proto byla přiznána odměna advokáta za dva úkony právní služby, tj. za převzetí věci a sepsání žaloby po 2 100 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 11, § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění platném v době podání žaloby. Dále byla přiznána náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva úkony po 300 Kč. Žalobci byla také přiznána náhrada za jím zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč. Celkovou náhradu nákladů ve výši 6 800 Kč hradí žalovaný k rukám žalobce ve lhůtě stanovené ve výroku tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku l z e podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 5. června 2014

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová